

mission ikke blot skulde foretage Undersøgelser paa et enkelt Sted men paa hele Vestkysten, for at alle berettigede Krav kunde blive prøvede. Derfor imødsaa alle vi vestjydske Rigsdagsmænd med Interesse den Betænkning, der skulde fremkomme fra denne Kommission, men jeg kan ikke sige andet — og det have vi intet Ansvar for — end at det var meget uheldigt, at der af dem, der skulde kaldes egenlige sagsyndige, var der kun $\frac{1}{2}$ Mand . . . (*Jungersen*: Knap nok) . . . Knap nok, siger det ærede Medlem og det kan han maaske have Ret i. Vi ventede altsaa noget spændt paa, hvad der skulde komme.

Nu se vi at den nuværende Regering har været nødt til her som saa ofte — sikkert ogsaa i de nærmest kommende Tider — at maatte gaa i saadanne Sager i det gamle Spor og holde sig til de Arbejder og Forarbejder, der allerede ere gjorte eller indledede. Nu er det naturligt, at alle vi vestjydske Rigsdagsmænd, naar dette Spørgsmaal kommer frem, føle os forpligtede til at tage Ordet, og det særligt, naar der i den Kommissionsbetænkning, hvorpaa dette Forslag hviler, omtales noget, der burde gøres paa den Egn, som hver af os repræsenterer. Men nu er det ganske mærkeligt, at under den Forhandling, som hidtil har været ført i hele sidste Møde og ogsaa i Dag, har der med Undtagelse af det ærede Medlem for Frederikshavn (*H. Madsen*) som ogsaa er Rigsdagsmand for Skagen, ingen Steder været Støtte for det Forslag, der foreligger, i alt Fald ikke i den Form, hvori det foreligger, undtagen fra Københavnerne. Det er ganske ejendommeligt, at ikke en eneste af de vestjydske Rigsdagsmænd har fundet Anledning til ubetinget at anbefale det foreliggende Forslag. Københavnerne derimod synes det er noget magesløst. Jeg nævner det kun, fordi jeg synes, det er et Kuriosum.

Sagen er jo den, at alle vi, som gennem en Række af Aar have været Medlemmer af dette Ting og ikke mindst dem, der have været Medlemmer af Finansudvalget, mange Gange har haft paa Omtale at gøre noget for Skagens Fiskere. Det er mig ogsaa bekendt, at man i Administrationen, i den røde Bygning, mener, at der maa først og fremmest gøres noget for at gennemføre Skagensprojektet, eftersom man mener, at Skagen er det Sted, hvor der findes de fleste Fiskere, og naar vi skulle gøre noget for en Fiskerihavn, saa er det naturligt, at vi gøre det, hvor der er de fleste Fiskere. Nu anføres det, at der

er 4—500 Fiskere ved Skagen, og det kan vel ogsaa siges uden at sige for meget, at det er maaske det Sted, hvor der relativt, er de fleste Fiskere samlede. Jeg har faaet det Indtryk i Finansudvalget, hvor vi flere Gange have modtaget Deputationer af Skagensfiskere, at Finansudvalgets samtlige Medlemmer uden Hensyn til Partistilling inderlig gerne ere villige til at bringe Ofre for Skagens Fiskere. Jeg vil for mit personlige Vedkommende sige, at hver Gang vi have haft en Deputation hos os af disse vejrbitte Fiskere fra Skagen, som vi vide have lidt saa meget, og som for øvrigt have høstet i høj Grad Gavn af, at vi have haft en Digter, der har skildret dem, saa have vi alle haft den største Sympati for at der kunde gøres noget for dem. Jeg har egentlig ikke hørt, at nogen af dem, der have talt i forrige Møde, saa lidt som i sidste Møde, i Princippet er imod, at der bliver gjort noget og gjort noget alvorligt for Skagensfiskerne. Men vi tro rigtignok ikke paa, at dersom vi først grave 3 Mill. Kr. ned ved Skagen, vi da komme videre. Ganske vist er Projektet kun anslaaet til $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr., men vi have jo saa mange Gange set, at naar Staten skal bygge, enten det nu er Havne eller andre Bygninger, have Overslagene, skønt de have set ud til at være rimelige og rigelige, dog meget sjældent slaaet til, og jeg gaar derfor ud fra, at hvis vi følge Regeringens Forslag, vil Resultatet blive, at vi faa en Havn ved Skagen, der vil koste 3 Mill. Kr. Vi kunne være ganske rolig for, at det vil blive Enden paa Historien. Det kan være meget rart at høre den sidste ærede Taler (*Alfred Christensen*) sige, at han er villig til at give en Østkysthavn til de andre, vi have, og at han ogsaa vil være med til, at vi skulle have noget paa Vestkysten (*Alfred Christensen*: Ja!), men vi have jo et gammelt Ordspørg, der siger: „Man kan ikke plukke Haar af en skaldet“, og graver vi først en Del Millioner ned ved Skagen, begynde vi vestjydske Rigsdagsmænd at tvivle om, at Statens Penge kunne slaa til, saa at vi kunne faa en Havn paa Vestkysten (*En Stemme*: Ved Limfjorden!). Ja, først en Havn ved Limfjorden, det er naturligt, men derfor ere vi betænkelige ved at gaa til Anlægget af en Havn ved Skagen til 3 Mill. Kr., thi vi tro, det vil i højeste Grad hemme, at der bliver gjort noget andet Steds.

Jeg har selv været Vidne til, at disse Deputationer af Skagens Fiskere ere komne til Finansudvalget og have anmodet om,